

UZAŠAŠĆE GOSPODINA NAŠEGA ISUSA KRISTA C

Uvod

Prošle nedjelje Krist nam je ostavio svoj MIR, mir među ljudima s riječima: „*Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem*“ (Iv 14, 23-29). Danas je svetkovina Uzašašća Kristova – u narodu poznato Spasovo. Krist je UZAŠAO k Ocu nebeskom. Uz to najbolje pristaju riječi sv. Pavla: „Krist uđe... u samo nebo: da se sad pojavi pred licem Božjim za nas..., da žrtvom svojom dokine grijeh. Imamo, braćo, slobodan ulaz u svetinju po krvi Isusovoj... *Pristupajmo stoga s istinitim srcem, u punini vjere, srdaca – škropljenjem očišćenih od zle savjesti i tijela oprana čistom vodom*“ – krštenjem očišćeni (Iv 10, 19-23). Ove navedene uvodne riječi o svetkovini Uzašašća govore nam (kao) o našem „uzdignuću duha,“ „gledanja u nebo,“ „gledanja uvis“ – preko što kreposnijeg mišljenja, govorenja i življenja. Takva „uzdignuća duha,“ zbivaju se po osobnim „uzašašćima“ naše duše k Bogu, već na ovoj zemlji. Uzašašćem Isus i nas vodi „u nebo“ k Ocu, u život vječni. „Gledanjem uvis“ trebamo misliti na svoju buduću egzistenciju koja predstavlja naše pravo određenje. U tom određenju naslućujemo puninu svoga bića i sreću u kojoj će biti prevladani nedostaci i trpljenja sadašnjeg života. Ponovo će biti uspostavljeno naše životno jedinstvo, naše smrtno tijelo i naša besmrtna duša (Papa Pavao VI). I to snagom našeg blaženog zajedništva u Kristu, našem istinskom Spasitelju i slavnoj prvini te obećane tajnovite egzistencije. Ali mi više „gledamo dolje,“ u zemlju. Pogledajmo ponovo zemlju, ali uz pomoć spomenute *vizije Neba*. Tada ćemo zbiljama ove zemlje pridati njihovu pravu vrijednost. Naš ovovremeni put, naše hodočašće, bit će u punoj svijesti svojih odgovornosti i svojega cilja. Isus je nebeskom Ocu sa sobom ponio i našu tjelesnost, našu stvarnost i naše životne putove. Naša je narav s njime uzdignuta.

Najava

I tako nas: Uzašašće našega Isusa Krista, ponovo potiče na neumornu hrabrost i velikodušnu poduzetnost u svakom DOBRU. Budi u nama nepokolebljivo pouzdanje u vječni susret s Kristom i sa svim našim pokojnicima koji će na nov način zaživjeti u njegovu miru i njegovu blaženstvu. Krist je konačno proslavljen i kao čovjek posve je ušao u božansku sferu postojanja. Uzašašće kao uskrсна proslava Krista Gospodina djelo je ljubavi Boga, Oca.

Tumačenje čitanja

Prvo čitanje (Dj 1, 11)

Na Lukino evanđelje nadovezuju se Djela apostolska. Oba djela čine jednu cjelinu. Evanđelje pokazuje apostole i njihov odnos s Isusom. Dok, Djela apostolska, uvode u razvoj Crkve koju osnivaju apostoli pošto je Isus otišao „ispred njihovih očiju.“ Apostoli naviještaju Radosnu vijest – Evanđelje, koje dopire do svih naroda i do samoga Rima. Današnje **1. čitanje**, uzeto je iz Proslava Djela apostolskih, 1, 1-11. Ovaj spis, kao i evanđelje, upućen je izvjesnom Teofilu (Theos = Bog; philein = ljubiti). Je li taj Teofil, „Bogoljub,“ Lukin prijatelj, neka određena osoba ili netko tko predstavlja mladu Crkvu? Sigurno je da je za pisca bio netko jako važan, netko koga je volio i poštivao. Luka započinje „pismo“ Teofilu ovim riječima: „*Prvu sam knjigu, Teofile, sastavio o svemu što je Isus činio i učio do dana kad je uznesen pošto je dao upute apostolima koje je izabrao po Duhu Svetome.*“ Djelovanje Duha Svetoga naglašeno je podjednako u počecima apostolskog naviještanja, kao i na početku Isusova javnog djelovanja (Mt 4,1; Lk 4,1+). Isus se nakon uskrsnuća, „*četrdeset dana ukazivao (učenicima) i govorio o kraljevstvu Božje.*“ Također im je dao i zapovijed, da ne napuštaju Jeruzalem, predodređeno središte povijesti spasenja i polazište sveopćeg apostolskog

djelovanja (Lk 24,47). Krštenje Duhom, koje je već naviještao Ivan Krstitelj i koje ovdje Isus obećava kao skori događaj, započinje darom Duha na Pedeseticu. Isus im veli: „*Ivan je krstio vodom, a vi ćete naskoro...biti kršteni Duhom Svetim.*“ Apostoli će prema Isusovu nalogu, nastaviti krštenje vodom, ali ga podjeljuju u ime Isusovo i vjerom u Kristovo otkupiteljsko djelo (Rim 6,4+). Oni će sada imati djelotvornu moć opraštanja grijeha i darivanja Duha Svetoga (Dj 2,38). Povezan s krštenjem vodom, pojavljuje se i obred polaganja ruku (1Tim 4,14+). Apostoli još nisu razumjeli sve što im je Isus govorio, zato ga upitaše: „*Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme Izraelu opet uspostaviti kraljevstvo?*“ Oni kraljevstvo vide u obnovi davidovske vladavine. Bog je svoj spasenjski naum od vječnosti zamislio u ljudskoj povijesti, te im odgovori: „*Nije vaše znati vremena i zgode koje je Otac podredio svojoj vlasti.*“ Isus im kaže: „*Nego, primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje.*“ Bitno poslanje apostola je da budu svjedoci Isusova uskrsnuća (Lk 24,48) i njegovog cjelokupnog javnog djelovanja. Poslanje apostola proširuje se na cijeli svijet (Iz 45,14+). Apostoli su svjedoci i Isusova uzdignuća na nebo. „*(Isus) bi uzdignut njima naočigled i oblak ga ote' njihovim očima.*“ Oblak je u SZ, znak Božje nazočnosti. Kristovo uzašašće na nebo – znači da je Krist – čovjek – biće čovjek, u kojem svi imamo udjela – na nečuven način ušao u unutrašnjost bića Božjega. Nebo je stvarnost po kojoj čovjek ima mjesto u Bogu. Posljednja poruka ovog čitanja jest: Krist je konačno proslavljen i kao čovjek posve je ušao u božansku sferu postojanja. Apostoli čuju glas: „*Ovaj Isus koji je od vas uznesen na nebo isto će tako doći kao što ste vidjeli da odlazi na nebo.*“ Bit će to slavni Kristov dolazak u paruziji: ponovni dolazak Isusa Krista u slavi da sudi i dovrši Kraljevstvo Božje. I mi s njim ulazimo u nebo.

Psalam (Ps 47, 2-3. 6-9)

Psalam 47 ima naslov, „*Jahve – Kralj Izraela i Kralj svijeta.*“ Psalam je eshatološki hvalospjev, prvi „*Psalam Kraljevstva.*“ Psalam razvija poklik: „*Gospodin je Kralj, za sve narode koji će se pridružiti izabranom narodu (BJ).* „*Narodi svi, plješćite rukama, kličite Bogu glasom radosnim... Gospodin je kralj velik nad zemljom svom.*“ Gospodin, Krist se proslavio *uzašašćem* i ne prestaje biti nazočan i djelotvoran u Crkvi – po Svom Duhu, kako će pokazati drugi novozavjetni tekstovi – opskrbljuje je karizmatičkim darovima, kako bi to cijelo njegovo tijelo – Crkva uzraslo do njegove punine (Ef 4,8-16). „*Uzlazi Bog uz klicanje, Gospodin uza zvuke trublje! Pjevajte Bogu, pjevajte...kralju našem, pjevajte!*“ Sin, Isus je Kralj nad zemljom svom – Otac ga postavlja. „*Bog kraljuje nad narodima, stoluje Bog na svetom prijestolju.*“ Gospodin stoluje na svetom prijestolju. On je Kralj svetome gradu i svetom narodu Božjem, u eshatonu.

Drugo čitanje (Heb 9, 24-28; 10, 19-23)

Poslanica Hebrejima nema uobičajenog naslova ni pozdrava. Zbog toga se smatra da je pisana u obliku pisma. Poslanica je pisana da ohrabri malaksale i mlake vjernike i pokaže put kršćanskog života, shvaćen kao hodočašće – putovanje prema obećanom spokoju u nebeskoj domovini, pod vodstvom Krista. Bog priseže da će Krista postaviti za Velikog svećenika. Isus nas može spasiti, jer je negrešno živio među grešnicima i nedužno među krivcima. Današnje nedjeljno **2. čitanje**, uzeto je iz Poslanice Hebrejima, poglavlje, 9 i 10. „*Ustanove starog bogoštovlja nedjelotvorne.*“ Dok je Krist: uzrok vječnoga spasenja i savršeni posrednik Novoga saveza. Staro bogoslužje nije moglo postići Božju milost: „*Iako veliki svećenik svake godine ulazi u svetinju s tuđom krvlju...*“ Milost je uvijek Božji poklon. Da, Bog u svojoj dobrohotnosti izvodi u vama (u nama) i htjeti i djelovati. Šator se Staroga saveza sastojao od Svetinje i Svetinje nad svetinjama. Dijelio ih je zastor. To su bile zemaljske bogoštovne uredbe. Sve dok postoji zemaljski šator – nesavršeni SZ, ne može se dogoditi nikakvo istinito opraštenje grijeha. „*Krist ne uđe u rukotvorenu svetinju, ... nego u samo nebo: da se sada*

pojavi pred licem Božjim za nas.“ S osobom se Isusa Krista, događa potpuna promjena svećeništva i Zakona. On nije svoju žrtvu prinio ulazeći u „rukotvorenu Svetinju,“ nego je ušao u „*samo nebo.*“ Isusova je žrtva jedinstvena i jedina djelotvorna, jer se jedino njome dokida grijeh. Njome se dovršava sva povijest, a njezina je vrijednost konačna jer je ostvarena Kristovom krvlju. Po Starome zavjetu ljudski život ima sijelo u krvi. Krv ima ulogu čišćenja od grijeha (Lev 8,15). A Isusova je smrt s nas skinula grijeh. „*I kao što je ljudima jednom umrijeti, a potom na sud, tako i Krist: jednom se prinese da grijehe mnogih ponese, a drugi će se put – bez obzira na grijeh – ukazati onima koji ga iščekuju sebi na spasenje.*“ Kristovim tijelom i krvlju kršćani jednom zauvijek ulaze u pravu nebesku Svetinju. „*Imamo dakle, braćo, slobodan ulaz u svetinju po krvi Isusovoj.*“ Ljudski životni put ne završava u ništavilu, u besmislu. Mi imamo pouzdanje da možemo ići životnim putem, jer Isus je svojom smrću na križu otklonio 'zastor' i zid smrti prema Bogu. Krist je živi put! Uzvišeni svećenik, Isus Krist, naš je posrednik koji vječno živi i za nas posreduje, nadvladao je razmak između Boga i zajednice vjernika. Budući da posjedujemo mogućnost ulaska u zajedništvo s Bogom, moramo je prihvatiti i odjelotvoriti. To se događa čvrstom vjerom kojoj je krštenje znamen. Zatim po euharistijskom susretu s Kristom. I po Kristu s nebeskim Ocem i sa svojom braćom u istom Kristu i Bogu Ocu, po Duhu Svetome. I u ovoj poslanici se čuje eshatološki prizvuk uzašašća. Naš je život, kroz našu smrt, stavljen pod očekivanje Kristova ponovnog dolaska kad će se „*drugi put ... ukazati onima koji ga iščekuju sebi na spasenje.*“

Evangelje (Lk 24, 46-53)

Svršetak svetog Evangelja po Luki

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima: „Ovako je pisano: '*Krist će trpjeti i treći dan ustati od mrtvih* i u njegovo će se ime propovijedati obraćenje i otpuštenje grijeha po svim narodima počevši od Jeruzalema.' Vi ste tomu svjedoci. I evo, ja šaljem na vas obećanje Oca svojega. Ostanite zato u gradu dok se ne obučete u silu odozgor.“ Zatim ih izvede do Betanije, podiže ruke pa ih blagoslovi. I dok ih blagoslivljaše, rasta se od njih i *uznesen bi na nebo*. Oni mu se ničice poklone pa se s velikom radosti vrate u Jeruzalem te sve vrijeme u Hramu blagoslivljahu Boga.

Danas slavimo svetkovinu Uzašašća Gospodina našega Isusa Krista, u liturgijskoj godini C. Ova svetkovina, u narodu, se češće naziva Spasovo. Zašto Spasovo? Krist nas je, svojom smrću, spasio od grijeha i od vječne smrti. Uzašašćem Krist odlazi zauvijek, ne će ga više biti na vidljiv ljudski način. On se rastaje od svojih učenika. Ozračje rastanka uglavnom je tužno. A tuga je razmjerna međusobnoj ljubavi. No, Lukin opis rastanka s njegovim učenicima donosi potpuno drugačiju sliku. Isusova ljubav prema učenicima pokazana je nadljudskom, neizrecivom snagom, na koncu, darom života. I učenici sigurno vole Isusa, jer sve su ostavili i pošli za njim. Oni vole njega, njegov način života, njegovu riječ, njegova djela i njegovu istinu – koja je jedinstvena i nepogrešiva. Unatoč tome, nakon što se Isus „*rasta od njih i bi uznesen na nebo,*“ oni se „*s velikom radošću vrate u Jeruzalem.*“ Učitelj odlazi, a oni nisu žalosni. Zato što je Isus svoje učenike prije Uzašašća učvrstio u vjeri – ustrajno ih je poučavao. Pojašnjavao im je Pisma i Proroke. Naviještao im je što će se s njime dogoditi. Izabranima je pokazao, na trenutak, svoju slavu na gori Preobraženja. Ipak, nakon njegove smrti, učenici su se osjećali izgubljeno i poraženo. Tek, Uskrsli Isus dao im je pravu puninu pouke. Znak te punine četrdeset je dana - od uskrsnuća do uzašašća. Uskrsli Isus se četrdeset dana, ukazivao i trudio da svojim učenicima vrati pouzdanje u njega i njegovu istinu: „*Njima je nakon svoje muke mnogim dokazima pokazao da živ, četrdeset im se dana ukazivao i govorio o kraljevstvu Božjem.*“ Uskrsnuvši od mrtvih Isus je već proslavljen. Smrt više njime ne vlada. Postavljene su nove granice ljudskoj egzistenciji. Upravo Isusova „*ukazivanja*“ i „*blagovanja s učenicima*“ pokazala su trajnu vrijednost Isusova čovječstva. Isus odlazi „u

nebo,“ k Ocu u svoju vječnu slavu, ali ne sam, kao Sin Očev, nego i kao Sin čovječji – svih nas. Što je Kristovo „nebo?“ Nebo nije neko mjesto iznad zvijezda, ono je nešto mnogo smionije i veće: to je stvarnost po kojoj čovjek ima mjesto u Bogu. A ta je stvarnost utemeljena u prožimanju čovječtva i božanstva u raspetom i uzvišenom čovjeku Isusu. Nebo dakle, nije prostor – nego Osoba, Osoba onoga u kojem su Bog i čovjek zauvijek nerazdvojivo jedno (Kardinal J. R.). Tako je Isus otvorio put do Božjeg prijestolja svakom čovjeku. Utjelovljenjem Isus je sjedinio Boga s čovjekom, a po uzašašću čovjeka je trajno vezao s Bogom. UZAŠAŠĆE dakle, nije samo Isusova velika, svetkovina nego i naša. Naše putovanje na zemlji vodi (On) u DOMOVINU u nebesima. Isus nas uvodi u svoju vječnu slavu. U odlomku iz današnjeg evanđelja, Luka predstavlja nazočnost Uskrsloga među svojim prije uzašašća. Trebao im je otvoriti pamet da razumiju Pisma i da njegov život i djelo shvate kao dio Božjega obećanja i Božjega plana koji je od davnina pripremljen. Oni moraju shvatiti da je Isus onaj koji je u svemu, jedino, vršio i izvršio volju Očevu. Isus uči svoje učenike, stavlja im u pamet ono što je bilo u proročkim Pismima: „*Krist će trpjeti i treći dan ustati od mrtvih i u njegovo će se ime propovijedati obraćenje i otpuštenje grijeha po svim narodima, počevši od Jeruzalema.*“ To se spasenje izražava riječima „*na oproštenje grijeha,*“ što po bibličarima označava uspostavu nove, savezničke intimnosti s Bogom. Ove istine prorokovali su veliki proroci Staroga zavjeta: Jeremija i Ezekiel (Jer 31,31-34; Ez 36, 26-27). Apostoli su tu kao Kristovi poslanici ali i kao njegovi svjedoci. Apostoli u tome poslu neće biti sami, Isus „šalje“ na njih „obećanje Očevo,“ što je po Djelima očito Duh Sveti (Dj 1,4, 8). Isus im veli: „*I evo, ja šaljem na vas obećanje Oca svojega. Ostanite zato u gradu dok se ne obučete u silu odozgor.*“ Luka, osobito, naglašava kako je Uskrsli svojim učenicima „otvorio pamet da razumiju Pisma,“ što je osobita karizma njegove Crkve. Crkva stalno napreduje u tom razumijevanju, dok ne dosegne svu puninu Božju. Povlašteno je mjesto toga razumijevanja svaki liturgijski sastanak. Nakon upućenih riječi na odlasku Isus „*podigne ruke pa ih blagoslovi. I dok ih blagoslivljaše, rasta se od njih i uznesen bi na nebo.*“ Nakon što Krist bi uznesen na nebo, učenici se „*s velikom radosti vrate u Jeruzalem te... te blagoslivljahu Boga.*“ Kako protumačiti radost zbog Kristova odlaska? Zaista, oni više nisu tužni! A za to je zaslužna „Sila odozgor“ – Duh Sveti. Okrijepljeni „silom odozgor“ osjetiše da uzašašće nije rastanak. Shvatili su da Isus 'fizički' mora otići od njih, ali duhovno On ostaje s njima i u njima. Njegov odlazak u njima „intenzivnije ostavlja njegovu blizinu.“ Isusovi učenici su postali svjesni dragocjenosti njegove, nazočnosti među njima tek, kad im je ona bila oduzeta. (Zar se i nama često ne događa: tek, kada nekoga izgubimo shvatimo što nam je značilo, što smo imali i koga smo izgubili. I tada s više ljubavi i razumijevanja mislimo o tome). Povratak učenika u Jeruzalem označava njihovu poslušnost (Lk 24,49). Oni štuju Boga u Hramu dok čekaju Očevo obećanje (Duha Svetoga) koje će pokrenuti slijedeće njihovo djelovanje. Uzašašće Isusovo „na nebo“ je zaključilo njegov zemaljski posao. Poslanje Duha Svetoga započet će njegov posao neba, koji će biti izvršen po njegovim učenicima. Isus i nas uvodi u svoju vječnu slavu. Odišeljeni od Duha Svetoga, ništa ne možemo. No, često, tek kada padnemo u svoju puku siromašnu narav, tek onda, ako nam srce i dalje ostane budno počinjemo shvaćati vrijednost i neizmjernost Božjega dara. Isus nas ne napušta ni u našoj najvećoj tami. „*Ja sam s vama u sve dane od svršetka svijeta*“ (Mt 28,20). Prema tome Isus odlazi, ali trajno ostaje u srcima apostola. On zauvijek ostaje s njima – jače dublje nego ikada prije. Postaje prisutan na nevidljiv način i oni ga nikada više neće iznevjeriti, ni napustiti. Nitko te Isuse ne može sebično posjedovati – Ti hoćeš za svę biti prisutan. Uzašašće je svetkovina Isusove blizine: u svim vremenima i u svim prostorima, jer dotiče „sve narode.“ Odsutnost Krista s ovoga svijeta nije posve. Krist ostaje uvijek s nama, na različite načine: u Crkvi, u sakramentima, u Evanđelju, u siromasima. Zadržimo ga danas sa sobom po vjeri, da bismo ga jednoga dana imali, zajedno s nama, u slavnom gledanju i u punini života. Otvori, Gospodine, srce naše – da se priklonimo riječima Sina tvoga! Gledajmo srcem u nebo!

Pitanja za razgovor

- Zašto apostol Luka piše Djela apostolska i zašto ih upućuje izvjesnom Teofilu?
- Što Luka piše u Proslavu Djela apostolskih? Što znače riječi „gledanje apostola u nebo“? 1. čitanje.
- Zašto u Psalmu 47, pjesnik zove „sve narode“ da „kliču Bogu glasom radosnim“?
- Zašto Poslanica Hebrejima naglašava posebnost Kristova svećenstva? 2. čitanje.
- Zašto je Kristova žrtva jednokratna i jedinstvena? Po čemu kršćani ulaze u pravu nebesku svetinju?
- Kako evanđelist Luka opisuje Isusa, njegova djela i njegovu Riječ u svom evanđelju?
- O čemu Luka piše na kraju svoga evanđelja?
- Što je Kristovo Uzašašće? Kako i pred kim Krist uzlazi „u nebo“?
- Što Isus Krist u tim trenucima govori svojim učenicima i zašto?
- Što čine njegovi učenici nakon njegova Uznesenja? Zašto više nisu tužni i nesretni?
- Što za Isusove kršćane znače riječi „odlazak u nebo“ i „pogled u nebo“?

Molitva vjernika

- Gospodine, daj da Crkva, zajednica tvojih vjernika, nikad ne zaboravi da je zajednica onih kojima je pripravljeno mjesto u vječnosti, kod uznesenog Krista, molimo te!
- Gospodine, ti si svoje učenike poslao da budu svjedoci velikih djela tvoje ljubavi: daj da svi tvoji vjernici budu svjedoci tvoje prisutnosti u svijetu, molimo te!
- Gospodine, ti si prije uzašašća k Ocu svoje učenike učvrstio u vjeri: učvrsti vjeru ove svoje zajednice i usmjeri nam život putem spasenja, molimo te!
- Gospodine, ti nam već ovdje na zemlji daješ udjela u nebeskom slavlju. Upravi kršćanska srca k nebu, molimo te!
- Gospodine, ti si iz trpljenja i smrti uzašao u novi život: svima koji trpe rasvijetli smisao križa, molimo te!

Gospodine Isuse Kriste, svojim uzašašćem k Ocu postao si na nov način prisutan među nama. Razbistri nam pogled vjere da tvoju blizinu možemo uvijek prepoznati i da naš život bude put k slavi koju si nam pripremio, koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. AMEN!

Zaključak

Uzašašće je SVETKOVINA NADE koja bistri pogled, učvršćuje korak i veseli srce. Premda se često osjećamo izgubljeni, usamljeni i napušteni, Gospodin je s nama zauvijek. „*Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta*“ (Mt 28,20). Krist je uzdignut sa zemlje *uzdignut u slavu* i time je i nama pokazao i otvorio put nade i slave ako imamo vjere u Uskrsloga. Naš pogled „uprt u nebo,“ u Onoga koji je uzašao „u nebo“ i sjedi s desne Ocu, znak je da je i naše srce uzašlo s njime. Sv. Augustin kaže: „Kao što je on uzašao i nije se udaljio od nas, tako smo i mi gore s njime,.. Ako dakle on ulazi na nebo, mi se ne dijelimo od njega. Onaj koji je sišao s nebesa ne oduzima nam nebesa; nego nam na jedan način kaže: 'Budite moji udovi, ako želite uzaći na nebo.'“Ostat ćemo njegovu milošću Duha kojeg nam je obećao i poslao. Tko su njegovi svjedoci? To su oni koji imaju „pogled uprt u nebo,“ A pogled uprt u nebo, pogled je ispunjen svjetlom Duha Svetoga – taj pogled daje smjer i smisao: zemlji, radu, povijesti, bližnjemu. On nosi radost i dobrotu srca. To je pogled koji je usmjeren na Krista, začetnika života. U dobrom pogledu i dobrom srcu trebaju biti: Kristove misli, njegovi osjećaji i njegova djela. Daj nam, Gospodine, čisti pogled vjere da ti se možemo već sada klanjati u tvojoj slavi, da možemo već danas gledati lice tvoje i živjeti radost zbog slave tvoje. Nek' slava iskazana tebi bude razlog našega mira i radosti naše. Isuse, na nebo uzneseni, smiluj nam se! Isuse u punini Očeve slave, smiluj nam se! Isuse koji ostaješ s nama, smiluj se!